

De geheimen van Tallorius

Gericht op Young Adults

KORTE INHOUD

Donna Clarke haat het kleine miezerige stadje Whitecourt in Alberta, desondanks zal ze daar de komende maanden haar tijd spenderen op aandringen van haar moeder. Haar oom is een beroemde paardentrainer en woont op een enorme paardenranch waar probleempaarden getraind worden. Voor Donna is dit dan ook het enige lichtpuntje in haar reis, ze zal eindelijk haar paard Donnabella weer zien. Maar al snel slaat

dit om en staat Donna voor de moeilijke beslissing om haar paard te redden waardoor ze gevangen raakt in een andere wereld.

Lezers vanaf 10 jaar:

“Ik vond het boek erg leuk en zelfs zeer spannend”

De geheimen van Tallorius

Kimar Hevanz

© 2020 Tekst/Auteur: Kimar hevanz

© 2016 uitgever

Nur: 283

ISBN 978-90-822616-5-3

januari 2020

druk 15

druk 1 in 2016

Behoudens de in of krachtens de Auteurswet van 1912 gestelde uitzonderingen in een geautomatiseerd gegevensbestand, of openbaar gemaakt, in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch, door fotokopie. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand en/of openbaar gemaakt in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch, door fotokopieën, opnamen of op enige andere manier zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de rechthebbende/auteur en de uitgever.

This book may not be reproduced by print, photo print, microfilms or any other means, without written permission from the author and the publisher.

De geheimen van Tallorius

Een fantasieboek door

Kimar Hevanz

Proloog

Donna Clarke haat het kleine miezerige stadje Whitecourt in Alberta, desondanks zal ze daar de komende maanden haar tijd spenderen op aandringen van haar moeder. Haar oom is een beroemde paardentrainer en woont op een enorme paardenranch waar probleempaarden getraind worden. Voor Donna is dit dan ook het enige lichtpuntje in haar reis, ze zal eindelijk haar paard Donnabella weer zien. Maar al snel slaat dit om en staat Donna voor de moeilijke beslissing om haar paard te redden waardoor ze gevangen raakt in een andere wereld.

***

Ze richtte haar zwarte ovaal stick op mij en keek me boosaardig aan. Het zou niet lang duren voordat ze haar spreuk op mij los zou laten. Ik hield mijn adem in en wachtte het moment af dat de straal mij zou doorboren.

De gelukkige momenten van de laatste paar maanden vlogen door mijn hoofd. Ik wist zeker dat, als ik geen Averno was geworden dit moment nooit aan de orde zou zijn geweest. Spijt had ik niet.

Met veel mazzel heb ik aan dit sprookjesavontuur mogen beginnen en dingen meegemaakt waar anderen alleen maar van konden dromen...

Langzaam liep ze naar mij toe. Ze glimlachte even en om mij te doden sprak ze de spreuk toen krachtig uit....

Mijn moeder reed mij naar het vliegveld. De regen spetterde tegen de voorruit en ze had weer eens ruzie met de ruitenwissers. We waren er bijna. Ik had er totaal geen zin in. Waarom moest mijn oom dan ook in Whitecourt wonen. De grote paardenranch die hij daar heeft was fantastisch toen ik veertien was, maar nu op mijn zeventiende kijk ik daar toch heel anders tegenaan. Stilletjes vroeg ik me af of ik er wel goed aan had gedaan om een tussenjaar van school vrijaf te nemen.

Mijn paard Donnabella – zij leefde op de boerderij van mijn oom - had ik al drie jaar niet meer gezien en ik miste haar vreselijk. Dat was het enige lichtpuntje in deze trip naar mijn oom. Ik zou eindelijk mijn lieve paard weer zien.

De auto stopte abrupt en dat was het teken dat deze reis naar Canada was begonnen. Zonder mijn moeder aan te kijken stapte ik uit de auto en liep naar de kofferbak. Na enkele seconden stond ze naast me en pakte mij stevig vast.

‘Donna, ik heb er alle vertrouwen in dat je het straks ontzettend naar je zin hebt.’

Ik knikte en keek haar aan. We leken zoveel op elkaar zeiden de mensen altijd tegen ons, en nu ik ouder was zag ik die gelijkenissen ook. Ze had dezelfde bruine ogen en lichtbruine haarkleur. Mijn lippen waren alleen wat voller en mijn hartvormige gezicht ietsje bleker dan van haar.

‘Ik kijk ernaar uit om mijn oom en tante weer te zien,’ loog ik. Ze glimlachte blij, omdat ik zei wat ze wilde horen.

‘Doe je ze de hartelijke groetjes, Donna?’

‘Ja, dat zal ik doen.’

Ze knuffelde me nog een keer stevig en fluisterde zachtjes in mijn oor, ‘we zien elkaar snel weer.’

‘Maak je maar geen zorgen mam, ik red me wel, houd van je.’

Ik gaf haar een kus op haar wang, pakte snel mijn koffers en liep het vliegveld binnen.

Een directe vlucht vanaf Amsterdam was er niet. Ik maakte een tussenstop in Toronto en van daar kon ik overstappen op het vliegtuig wat mij rechtstreeks naar Edmonton zou brengen.

Oom Jack had het veel te druk om mij van het vliegveld te halen en liet Paige dat doen. Wat ik helemaal niet erg vond. Ik zat liever met Paige twee uur in de auto dan met Jack. Ik noemde hen allen bij hun voornaam sinds ik er jaren geleden was geweest.

Jack en Katryn hadden Paige ontmoet tijdens een cursus in Praag en waren direct erg enthousiast over haar manier van werken met paarden. Voor Paige was het een grote kans om nog meer over paarden te leren en die nam ze dan ook met beide handen aan. Niet elke dag werd je de gelegenheid geboden om bij de beste paardentrainer ter wereld te werken volgens Paige.

Paige woonde tegenwoordig naast de ranch, samen met Aiden. Het was geen liefde op het eerste gezicht maar na enkele weken trok ze bij hem in en is sindsdien ook niet meer weggegaan.

Enmaal geland in Edmonton zag ik dat de zon nog scheen. Het was eind september, de herfst zou snel komen. De bomen waren dan zo mooi hier. Van de ene boom waren de bladeren nog mooier rood dan van de andere. Helaas betekende dat vaak ook dat het niet lang zou duren, voordat de sneeuw zou vallen en dat voor een half jaar lang.

Eindelijk had ik mijn koffers gevonden en liep naar de ingang van het vliegveld. Daar zou Paige mij ophalen.

De grote klok die boven de ingang hing gaf een paar minuten voor drie aan. Ik stond sneller buiten dan gepland, ze zou er over enkele minuten moeten zijn.

‘Donna,’ hoorde ik roepen en keek achterom, daar kwam Paige al aanlopen. Ze had een wijde, lange, groene jas aan.

Haar mooie lichtbruine krullen zaten vastgebonden in een rommelige paardenstaart.

Met een grote brede glimlach liep ze op mij af.

‘Ik ben zo blij dat je er bent.’ Ze greep me vast en knuffelde me stevig. ‘Hoe was je vlucht.’

‘Pff, lang,’ zuchtte ik.

Paige bestudeerde mijn gezicht en knikte. Ze pakte mijn koffers en laadde ze achter in de truck.

Ik bekeek de truck grondig en toen Paige dat zag keek ze mij vragend aan.

‘Jack zijn truck?’

Ze begon te lachen, ‘wat dacht je dan, de auto van Katryn? Ik wil mijn baan graag nog even houden Donna, als je het niet erg vindt.’

Lachend dacht ik aan de reden, dat Paige nu voor Jack werkte. Eén van de vroegere werknemers had ooit de auto van Katryn gepakt om paardenbrokken te halen zonder het te vragen. Het schijnt dat Katryn compleet door het lint was gegaan en vervolgens als kers op de taart ze hem op staande voet had ontslagen. Niet veel later werd Paige aangenomen.

‘Donnabella heeft je zo gemist. Ze was vanochtend een beetje onrustig. Ik denk dat ze voelt dat er iets aan de hand is,’ zei ze toen we de truck instapten.

‘Dat zou me niets verbazen. Ze is zo gevoelig.’

Mijn maag knorde ineens vanuit het niets. Ik had vanmorgen voor het laatst thuis in Nederland gegeten.

‘Zullen we maar even wat gaan eten?’ zei ze terwijl ze een blik op mijn buik wierp.

‘Graag, ik lust wel zo’n lekkere Vegaburger van dat ene restaurant hier vlakbij, is toch in de buurt?’

Ze knikte. Zonder verder iets te zeggen trapte ze het gaspedaal in en reden we er naartoe. Ik hoefde er verder niets aan toe te voegen, Paige wist bijna altijd wat ik bedoelde. We voelden elkaar zeer goed aan.

Bij binnenkomst gingen we aan een tafeltje zitten die in de hoek bij het raam stond.

De Vega burger was vers en knalheet.

Paige haar pizzapunt was schijnbaar ook te heet, want toen ze een hap nam liet ze gelijk weer los en legde de pizza weer op haar bord.

‘Hoeveel paarden staan er op dit moment op de ranch?’ vroeg ik meer aan mijzelf, maar toch hardop aan Paige.

‘Er staan nu vijftien paarden in training en er is een wachtlijst van acht paarden.’

‘Zo, de zaken gaan goed.’

‘Ja, dat gaat het zeker. Maar het is zó druk. Ik kan je hulp goed gebruiken, Donna. Vijftien paarden per dag berijden en trainen is al een hoop werk en dan heb ik het nog niet eens over al het andere werk dat er extra bij komt. Maar gelukkig heeft Jack een tijdje terug een extra stalhulp aangenomen.’

Ze lachte in zichzelf en keek me daarna uitdagend aan. ‘Hoe is het met jou en de vriendjes. Heb je een gebroken hart in Nederland achtergelaten?’

Ik begon te lachen en schudde mijn hoofd.

‘Nou, Kaison is echt een lekker ding. Geloof me. Als ik niets met Aiden had dan wist ik het wel.’

Ik richtte me op mijn burger en deed net of ik haar niet gehoord had.

‘Dus vijftien paarden hè, rij jij Donnabella nog?’

Paige had wel door dat ik snel overstapte op een ander onderwerp maar ze zei niets.

‘Ik heb haar de afgelopen dagen wel weer opgepakt, omdat ik wist dat jij zou komen. Zo zal het makkelijker voor je zijn om weer te beginnen na al die jaren.’

Bedenklijk knikte ik. ‘Dankjewel, dat waardeer ik.’

Paige werd verlegen en mompelde iets wat ik niet goed kon verstaan.

Vrij snel sprong ze op en zei, ‘zullen we die kant maar weer opgaan. Jack staat zeker te popelen om zijn favoriete nicht weer te zien.’

Het laatste stuk burger propte ik in mijn mond en sjokte daarna achter Paige aan richting de truck.

We kwamen aan in het donker. Ik was een beetje in slaap gedut, maar door de gravelweg die we opreden werd ik weer wakker geschud. De gravelweg was vanaf de hoofdweg zeker wel een aantal kilometers lang, voordat we bij het huis van Jack waren. Na enige tijd kwamen we bij een splitsing uit.

Je kon dan linksaf naar het huisje van Jack en Katryn, maar je kon ook rechtsaf en dan kwam je bij de arena uit.

‘Donnabella of je oom en tante?’

Ik gaf haar een blik, en ze wist heel goed wat ik bedoelde. Ze sloeg rechtsaf het pad op naar de arena. Paige zette de auto voor de ingang en het viel me op dat er weinig was veranderd. Voor de ingang van de deur van de arena stonden nog steeds de twee grote bloembakken in de vorm van een paard. De verdorde bloemen die erin zaten gaven een droevig beeld.

‘Ze staat in paddock één, ga maar even alleen.’

Zonder wat te zeggen sprong ik uit de auto en rende richting de bossen. Het was vrij donker en na een aantal keren struikelen was ik eindelijk bij de paddock.

‘Donnabella,’ riep ik hard.

Ze hinnikte zachtjes. Toen ik dat hoorde hield ik het niet meer. Mijn ogen sprongen vol tranen en liepen over mijn wangen.

‘Oh, meisje, ik heb je zo gemist.’ Ze draafde naar me toe. Ik kroop onder het schrikdraad door en sloeg mijn beide armen om haar mooie brede nek.

Ze blies me zachtjes in mijn oor. Haar vacht was zo zacht. Paige had haar zeker van te voren voor me gewassen. Met haar grote zachte neus snuffelde ze aan mijn zakken. Ik moest lachen en veegde mijn tranen weg.

‘Ja ja, natuurlijk heb ik wat lekkers bij me.’ Al ritselend probeerde ik de rol pepermuntjes te pakken, terwijl ze opdringerig met haar snuit tegen de rol aan duwde.

Nadat ze er een paar had gehad stopte ik ze weer terug in mijn zak. Ze gaf me een beteuterde blik.

‘Straks,’ zei ik een beetje streng.

‘Ze heeft je gemist,’ zei een zware, vriendelijke mannenstem ineens. Het was de stem van oom Jack. Die zou ik herkennen uit duizenden.

‘Nou, ik haar ook, meer dan ik dacht.’ Ik veegde nog een keer extra langs mijn ogen om er zeker van te zijn dat er niets meer van de tranen te zien was. Daarna draaide ik me om. Jack had zijn grote bruine cowboyhoed op, waardoor de schaduw van de hoed de helft van zijn gezicht liet zien.

‘Het is fijn om je weer te zien, Do.’

Zo noemde hij mij al van kind af aan. Do in plaats van Donna. Hoe is het met Claire?’

‘Met mama gaat het goed. Het is ook fijn om jou weer te zien Jack.’ Er viel even een voor mij ongemakkelijke stilte die ik juist wilde vermijden.

‘Waar is Paige?’

‘Ze kwam ons vertellen dat je bij Donnabella was en goed was aangekomen. Alleen, dat je moe was van de reis.’

Ik knikte om dat te beamen. Stiekem was ik blij dat Paige dat had gezegd, zo bood ze me een goed excuus voor als ik niet al te enthousiast overkwam. Er viel weer een stilte. Dit keer vulde Jack hem op.

‘Zal ik je even laten zien waar je deze keer verblijft?’

‘Dat is goed.’ Donnabella stond nog steeds strak naast me waarna ze haar hoofd om me heen boog. Ik streek over haar zachte kruin en gaf een kus op haar wang.

Heel zachtjes fluisterde ik in haar oor, ‘ik kom straks terug.’

Ze snoof zachtjes, en het was net of ze me begreep. We liepen richting het huis van mijn oom en tante en het viel mij op dat er ontzettend veel auto’s stonden.

‘Is er visite?’ vroeg ik met een kleine ondertoon in mijn stem om aan te geven dat ik daar totaal geen zin in had.

‘Oh, gewoon wat mensen die ook blijven eten. Je vindt ze vast heel aardig,’ zei hij terwijl hij mijn ondertoon totaal negeerde. We liepen links langs het huis van Jack en Katryn waarna we het pad afdongen en een klein stukje tussen de bossen door moesten, om vervolgens aan de linkerzijde een grote steile rode trap tegen de rots op te gaan. Boven aan de trap stond een ontzettend schattig huisje dat volledig was opgebouwd uit hout. Er zat een grote veranda aan de voorzijde die gedeeltelijk overdekt was.

De schommelbank onder het overdekte gedeelte was eindelijk afgemaakt, zag ik. De houten plank waar je op kon zitten was gebroken toen ik hier drie jaar geleden was. Bij binnenkomst stond je gelijk in de woonkamer. Het was klein, maar perfect voor iemand die zeventien jaar was en hier de komende tijd helemaal in haar eentje kon wonen. Rechts zag ik een bruine bank met daarnaast een grijze, in het midden een kleine tafel met een veel te groot schaakbord erop. Links van de woonkamer was de keuken en de trap naar boven met twee slaapkamers en de badkamer. Het enige wat ik miste aan de keuken was een vaatwasser, maar daar kon ik wel mee leven.

‘Thanks Jack, dit is echt fantastisch.’

‘Geen probleem Do, ik ben blij dat je er bent.’

Jack pakte mijn koffers op en bracht ze naar boven. Ik sjokte achter hem aan en plofte neer op het grote tweepersoonsbed. De slaapkamer was niet echt bijzonder. Er stond buiten een bed een kledingkast, een tv meubel met daarop een tv die niet was aangesloten, en een schommelstoel. Het maakte me allemaal niet uit, het was perfect.

‘We gaan om acht uur eten, dus, we verwachten je dan.’

Ik werd afgeleid door iets dat ineens vanuit mijn ooghoek op bed sprong. Het was een prachtige zwarte kat.

‘Wauw, wat een beauty.’ Ik kriebelde hem over zijn hoofd en hij begon onmiddellijk te knorren en kopjes te geven.

‘Die is hier sinds een paar dagen.’

‘Heeft hij al een naam?’

‘Nee, maar daar weet jij vast wel raad mee,’ zei hij met een scheve glimlach.

Ik pakte hem op en drukte hem tegen me aan. Hij draaide zich zo dat hij me recht aankeek, met zijn ruwe tong gaf hij een likje over mijn neus. Ik begon te lachen en bekeek hem grondig.

‘Pumpkin, lijkt mij wel toepasselijk voor hem, omdat hij zo lief is.’

‘Pumpkin it is. Je weet hoe Katryn hier over denkt hè.’

‘Maar wat ze niet weet..’ en voordat ik mijn zin af kon maken vulde Jack hem al aan.

‘Wat niet deert. Precies,’ zei hij toestemmend. Ik keek hem dankbaar aan.

‘Dank je wel Jack, daar ben ik echt blij om.’ Nu zou mijn verblijf hier toch wat minder eenzaam worden dan ik had gedacht.

Jack liep de deur uit en bleef nog even in de deuropening staan.

‘Vergeet niet, acht uur eten hè?’

Al mijn aandacht ging naar die lieve Pump zodat ik Jack niet hoorde.

‘Do?’

‘Ja, zal er zijn,’ zei ik haastig. ‘Wat gaan we eigenlijk eten,’ vroeg ik om toch interesse te tonen.

‘Volgens mij hertenbiefstuk.’

Ik keek verschrikt op, maar toen zag ik zijn grote flauwe glimlach. Hij liep snel weg terwijl hij hard lachend op de gang zei, ‘fijn dat je er weer bent Do.’

Mijn oom noemde me altijd Do, wat ik niet zo goed begreep, het was nou niet zo dat Donna zo’n ongelooflijke moeilijke naam was om uit te spreken.

Ik sprong van het bed en maakte mijn koffer open. De stapels kleren pakte ik bij elkaar en schoof het rommelig de kast in. Eenmaal mijn tandenborstel gevonden in mijn toilettas liep ik naar de badkamer om mijn tanden te poetsen terwijl Pumpkin ondertussen aandachtig vanaf bed toekeek wat ik aan het doen was.

Ik liep de rode geverfde steile trap af om bij het huis van Jack en Katryn te komen.

Pumpkin huppelde vrolijk achter me aan de trap af waarna hij me indringend met zijn grote gele ogen aankeek.

‘Je had beter op bed kunnen blijven liggen, je mag vast niet mee naar binnen.’

Pumpkin ging zitten op een van de traptreden en miauwde zachtjes. Ik gaf hem nog een aai over zijn bol en liep daarna weer verder. Er schoten grote rookpluimen uit de schoorsteen wat mij een goed gevoel gaf. Dat betekende dat het in ieder geval lekker warm was binnen. Ik zuchtte nog een keer diep en liep toen richting de voordeur. Door het grote glazen raam zag ik Katryn de aardappelen schillen.

Ze voelde zeker dat er iemand naar haar keek, want ze wendde haar blik richting het raam en keek mij een beetje nors aan. Volgens Jack stond haar hoofd gewoon zo en was het niet persoonlijk gericht.

Ik glimlachte vriendelijk en stak mijn hand naar haar op. Als reactie krulden haar mondhoeken iets omhoog wat niet eens in de buurt kwam van een glimlach. Daarna liep ze naar de voordeur en gaf me drie kussen.

‘Hoe was je reis?’

‘Goed, maar wel vermoeiend.’

‘Heb je net nog even kunnen slapen?’

‘Nee, niet echt.’

Terwijl ze naar binnen liep en de aardappelen in een grote pan met water deed vroeg ze: ‘hoe was het om Donnabella weer te zien?’

‘Het was echt fantastisch om haar weer te zien. Ongemerkt heb ik haar meer gemist dan ik dacht. Paige heeft me er direct naar toe gebracht. Ze hinnikte zelfs naar me toen ik haar riep. Ik ga morgen gelijk met haar aan de slag.’

‘Moet je zeker doen,’ zei ze een beetje bits.

Op dat moment realiseerde ik me dat het al drie jaar geleden was dat ik op een paard gezeten had en dat het misschien niet zo verstandig was om er gelijk en zonder begeleiding weer op te gaan. Zonder er over na te denken vroeg ik aan Katryn of ze mij daarmee wilde helpen.

‘Donna, ik heb toch nog meer te doen dan jou helpen met Donnabella. Vraag iemand anders maar.’

Ik was even vergeten hoe fel Katryn soms uit de hoek kon komen.

‘Ik help je morgen wel,’ zei Jack die vanuit de woonkamer de keuken binnenliep en net het laatste hoorde. Hij leunde tegen het aanrechtblad en streek bedachtzaam met zijn hand door zijn gezicht. Zijn grote brede snor paste echt bij oom Jack, want zolang ik me kon herinneren had hij er een. Met zijn donker bruine ogen keek hij me bedenkelijk aan.

‘Wat weet je allemaal nog?’

‘De meeste technieken van het grondwerk weet ik nog wel en het rijden zelf ging me altijd goed af.’

‘Pff ja, daar sta ik nog steeds van te kijken Do. Ik heb veel meegemaakt in mijn carrière, maar dat iemand zo weg hobbelt zonder ooit eerder op een paard gezeten te hebben... nou daar zou menigeen jaloers op zijn.’

Ik lachte verlegen, maar stiekem was ik er ook wel een beetje trots op.

‘Hoe komt het eigenlijk dat je zoveel van paarden afweet?’ vroeg ik nieuwsgierig ook al wist ik het antwoord al.

‘De paarden hebben het me geleerd Do, uuhm... ik kan het niet anders uitleggen.’ Jack deed altijd heel geheimzinnig over het feit dat hij zoveel van paarden afwist. Als iemand er iets over vroeg werd hij altijd nerveus waardoor ik extra de indruk kreeg dat hij het er niet over wilde hebben.

‘Het natuurtalentje,’ hoorde ik iemand zeggen vanuit de woonkamer met een opmerkelijk aantrekkelijke stem. Er kwam een man met lange blonde lokken op mij aflopen. Zijn

helderblauwe ogen bekeken mij van top tot teen. Hij had een jong, wijs en vriendelijk gezicht. Mijn ogen vielen op zijn vingernagels terwijl hij me een stevige hand gaf. Het was net of er nagellak op zat. Schijnbaar zag hij dat ik ernaar keek, want hij draaide snel zijn vingers weg.

Terwijl hij dat deed gaf hij me een eigenaardige blik waardoor ik het gevoel kreeg alsof hij iets wilde verbergen en dat het niet alleen de nagellak was.

‘Dit is Nils,’ zei Jack.

‘Leuk je te ontmoeten Nils,’ zei ik ingetogen. Ik ben...,’ voordat ik mijn naam kon zeggen onderbrak hij me.

‘Donna Clarke.’

‘Ik heb veel over je gehoord,’ zei Nils met een brede glimlach.

‘Hopelijk alleen maar goede dingen,’ vroeg ik een beetje aftastend. Hij glimlachte.

‘Jazeker, Jack kon niet wachten tot zijn natuurtalentje weer op de ranch zou zijn. Hij had het constant over je.’ Vanuit mijn ooghoek zag ik Jack beschamend snel de andere kant op kijken.

‘We kunnen eten,’ riep Katryn met een strenge toon in haar stem. Nu viel het me pas op dat de tafel voor zeven mensen gedekt was. Paige kwam de woonkamer uitlopen en achter haar liep een jongen met kort, glanzend zwart haar. Zijn huid was licht getint en ondanks dat zijn lichaam niet heel erg gespierd was zag hij er goed uit. Met zijn aparte oranjeachtige gele ogen keek hij me aan. Paige had gelijk. Hij was echt superknaf. Ze liep recht op me af, met een grote grijns en glimmende oogjes.

‘Dit is Kaison,’ zei ze met een knipoog in mijn richting, zodat niemand anders het kon zien. Daarna richtte ze zich weer op Kaison.

‘Kaison, dit is Donna.’

Kaison boog zich voorover om mij een hand te geven. Zijn huid voelde zacht aan waardoor er even een warm gevoel door

me heen ging toen ik hem aanraakte, maar die verdween daarna ook weer snel.

‘Leuk je te ontmoeten,’ zei hij vriendelijk. Als reactie knikte ik en ging aan tafel zitten naast Paige.

‘Komt Mike nog?’ vroeg Jack aan Nils met een vragende blik. Met een indringende blik van Nils, kreeg Jack een kortaf antwoord.

‘Nee, die is te druk met andere dingen.’ Ik stond er niet te lang bij stil. Misschien kwam dat omdat ik Sammie buiten hoorde blaffen. Ik liep naar de deur om hem binnen te laten, maar dat ging makkelijker gezegd dan gedaan. De deur klemde verschrikkelijk en nadat ik mijn hele gewicht in de strijd had gegooid sprong deze eindelijk open.

Twee grote poten werden tegen mijn schouders aangezet waardoor ik op mijn kont viel. Met een grote lekker door mijn gezicht verwelkomde Sammie mij. Het was een grote Akita hond die al op behoorlijk op leeftijd was, maar ondanks dat was hij nog altijd even vrolijk en lief.

Mijn hele trui zat onder het grijs met witte haren en al kloppend liep ik weer terug naar de eettafel waar iedereen me vreemd aan zat te staren. Ik gooide een stukje aardappel zijn kant op die hij vanuit de lucht opving.

Toen ik de boze blik van Katryn zag ging ik maar gauw weer zitten. Jack gaf een goedkeurend knikje en iedereen begon te eten en door elkaar te praten.

Het eten was voortreffelijk. Katryn kon koken als de beste en ik verdacht Jack er van dat hij daarom zo gek op haar was, want van haar karakter hoefde ze het niet te hebben. Ze had aardappels met ouderwets draadjesvlees gemaakt en een heerlijk caesar salade.

‘Hoe laat gaan we morgen aan de slag?’ vroeg Jack terwijl ik me klaarmaakte om weer terug te gaan naar mijn cabin.

‘Ehm, tegen het middaguur?’ stelde ik voor.

‘Dat is wel een ideale tijd,’ mengde Paige zich tussenbeide, ‘dan kun je me die ochtend helpen met de andere paarden.’

‘Ja, helemaal goed,’ zei ik zonder erover na te denken dat Jack nog helemaal geen antwoord had gegeven. Ik keek hem vragend aan en hij fronste zijn voorhoofd.

‘Nou, voorruit. Dan zie ik je morgen tegen het middaguur,’ bevestigde hij.

Ik bedankte Katryn voor het heerlijke eten en sprak met Paige af dat ik morgenochtend vroeg bij de arena zou zijn om haar te helpen.

Het was ijskoud in de cabin, omdat ik compleet vergeten was de kachel aan te zetten. Ondanks dat hij op de hoogste stand stond duurde het nog wel even voordat het warm zou worden. Eenmaal de kleine restjes make-up van mijn ogen verwijderd, mijn tanden gepoetst kroop ik in het grote bed. Er krabde iemand aan de deur. Met een grote sprong belandde Pumpkin bij mij op bed. Hij knorde zachtjes terwijl hij dicht tegen me aankroop. Ik vroeg me af waar ik mij nou al die tijd zo druk over had gemaakt. In principe was het best gezellig met Paige, Kaison en Jack. Misschien kwam het wel door Katryn dat ik er zo tegenop had gezien. Ik voelde me gewoon door haar niet welkom, omdat ze altijd zo afwijzend naar me kon doen. Met een kleine hoop dat, dat misschien dit verblijf wel eens zou kunnen veranderen viel ik in slaap.

Door de harde knallen van het onweer schrok ik wakker. De regen kletterde tegen het raam en de wind woei hard en gaf een hoge toon. Pumpkin lag strak tegen me aan en vond het waarschijnlijk net zo eng als ik. Er klonk nog een harde knal en we schrokken er tegelijk van. Door de lichtflitsen werd de kamer helemaal verlicht en zag ik Pump bang kijken. Met één hand tilde ik de deken op en schoot bij me onder de dekens. Hij knorde zachtjes en gaf me een klein vluchtig likje over mijn wang als teken van dankbaarheid. En zo vielen we samen weer in slaap.

De volgende ochtend scheen de zon fel naar binnen waardoor ik wakker werd. De lucht was straalblauw en Pumpkin zat voor het raam naar een eekhoorn te kijken.

Wanneer de eekhoorn dichterbij kwam, schoot hij in de aanvalshouding en sprong het diertje vol tegen het glas van het raam.

‘Pumpkin, die is niet voor jou. Jij hebt je eigen eten,’ zei ik een beetje boos tegen hem. Hij keek me onschuldig aan en liep al miauwend naar me toe. Ik gaf hem een aai over zijn bol en stapte uit bed. Op dat moment bedacht ik dat er nog geen boodschappen was gedaan en daarom misschien niet eens aan mijn belofte kon voldoen.

In de keuken trok ik alle laden en kastjes open waardoor ik uiteindelijk een blikje tonijn in zonnebloemolie vond. Op de houdbaarheidsdatum stond september 2015. Die zal nog wel goed zijn. Op een schoteltje deed ik de helft van het bakje tonijn waarna Pumpkin mij argwanend aankeek en er een keer aan rook.

‘Toe maar, het is voor jou.’

Hij probeerde het nog een keer en nam een klein likje. Nam een grote hap en het was binnen enkele tellen op. Met een vragende blik keek hij me aan voor nog meer.

‘Straks.’

Hij likte nog een keer om zijn bekje en liep daarna naar de bank en kroop op één van de kussens om te gaan uitbuiken. Mijn blik viel op de klok die boven de bank hing. Bijna half elf. Shit, ik had om tien uur met Paige afgesproken. Ik rende naar boven om mijn stalkleren aan te doen en stooft de deur uit.

Via drie manieren kon je bij de arena komen vanaf de cabin. Je kon langs de rivier lopen en dan kwam je uiteindelijk bij de zijkant van de arena uit, maar daar moest je dan nog wel helemaal naartoe lopen. Dat was de toeristische route, want hij duurde veel langer dan de andere twee paden. De andere route was via het land. Dat was een grote vlakte waar alleen gras op groeide en het krioelde van de sprinkhanen die dan links en

rechts om je heen sprongen, bij elke stap die je zette. Op deze groene vlakten liepen geen paarden, hier werd elke zomer het gras gemaaid en gehooïd om de paarden in de winter bij te voeren. Op dit soort moment koos ik meestal voor de gravelweg, omdat ik toch het idee had dat die het snelst was.

Hijgend kwam ik aanlopen. Mijn conditie was er zeker niet op vooruit gegaan in Nederland. Zo af en toe ging ik een stukje hardlopen, maar daar bleef het dan ook bij. De truck van Jack stond aan de achterzijde van de arena geparkeerd met grote balen hooi erop. Toen ik dichtbij kwam zag ik dat er nog maar een paar hooibalen in de achterbak stonden.

‘Zo zo, ben je daar eindelijk Doornroosje,’ hoorde ik Paige sarcastische zeggen.

‘Sorry, ik heb slecht geslapen vannacht.’

‘Last van het onweer?’

‘Ja Pff, het gaat er hier veel harder aan toe dan in Nederland.’

‘Maakt niet uit hoor, ik had er zelf ook last van.’

Ik keek naar de overgebleven hooibalen.

‘Als ik nou de rest van de hooibalen even opruim om het goed te maken, dan kun jij alvast koffie gaan drinken,’ stelde ik voor.

‘Hmm, ik ga even snel naar het toilet en dan doen we de rest samen, het is toch bijna klaar. Dan kunnen we beiden gezellig koffie drinken.’

Terwijl ze wegliep zocht ik naar een paar handschoenen. In de hoek van de hooischuur zag ik een paar vieze oranjeachtige dingen liggen. Het voelde gewoon te vies om ze aan te doen, maar liever vies dan die snijdende touwen in mijn vingers. Ik sprong achterop de truck om een hooibaal vast te pakken. Of ze waren zwaarder geworden of ik was slapper geworden, ik denk het laatste. Toen ik er eindelijk beweging in kreeg en bij het afstapje van de truck was, struikelde ik over mijn eigen voeten. Gelukkig viel ik zacht, omdat ik half op de strobaal

terecht kwam. Ik veegde mijn pieterige haar uit mijn gezicht en dacht eraan hoe blij ik was dat niemand mijn stuntelige gedrag had gezien.

Opeens hoorde ik gelach achter me. Niet dus, iemand had me wel gezien, ik zuchtte. Ik stond op om te kijken wie het was. De zon scheen fel in mijn gezicht. Ik stak mijn hand op om mijn ogen tegen de zon te beschermen.

Er stond een beeldschone jongen met een brede glimlach en mooi gevormde lippen voor mij. Zijn haar was glanzend bruin met lichtere blonde highlights erdoorheen. Het zat in een zijnscheiding met onderin perfecte krullen. De kleur van zijn ogen kon ik niet zien. Groen met blauw en lichtgele accenten was wat ik er met een snelle blik van kon maken.

‘Jij bent zeker Donna, het nichtje van Jack, of niet?’ zei hij met een zachte, melodieuze stem. Hij was zo leuk en knap dat ik mezelf geen houding wist te geven. Ik plukte het hooi van mijn shirt af en knikte. Hij liep naar me toe en gaf me een hand.

‘Ik ben Mike, sorry dat ik gisteren niet op je welkomsteestje was.’

‘Het was geen feestje,’ zei ik een beetje geïrriteerd, omdat het overkwam alsof ik een klein kind was.

Zijn gezicht betrok. Ik reageerde maar snel en zei dat het niet uitmaakte. Hij richtte zich op de hooibaal die nog steeds scheef voor mijn voeten lag.

‘Hier, laat me je helpen,’ zei hij terwijl hij voorover bukte en de hooibaal in een soepele beweging optilde en op zijn schouder legde. Voor ik het wist had hij de rest van de hooibalen van de truck afgehaald en in het schuurtje naast de arena gelegd. Ondertussen kon ik zijn lichaam bewonderen. Zijn gespierde bovenarmen kwamen goed tot uiting in de gebreide zwarte trui die hij aanhad. Als je goed keek zou je kunnen zeggen dat hij zelfs net wat te strak zat.

‘Ik zie je wel weer, Donna,’ zei Mike opgewekt terwijl hij het terrein afliep. Ik gaf hem een klein knikje als reactie,

terwijl ik een vlaag van vlinders door mijn buik voelde vloeien. ‘Oh, je hebt Mike al ontmoet zie ik,’ zei Paige die kwam aanlopen.

Paige keek me vragend aan en ze zag het gelijk aan mij.

‘Je vind hem leuk hè,’ zei ze plagerig.

‘Ik kan niet anders dan toegeven dat hij erg charmant is.’

‘Oh mijn god, terwijl ik je aan Kaison probeer te koppelen heb ik het helemaal verkeerd in geschat. Mike is jouw type. Goh, wat stom van me zeg. Nou..’

‘Wat moet er allemaal nog gebeuren,’ onderbrak ik haar voordat ik haar hele liefdesgereedschapskoffer met do and don’ts over me heen kreeg.

‘Hmm, oké, oké, ik stop al. Eens even kijken. Oh ja, we zouden eerst koffie gaan drinken. Zullen we naar mijn huis gaan, Aiden zal het super vinden om je weer eens te zien.’

Het was een klein stukje van de arena naar Aiden en Paige’s huis. Je hoefde alleen maar onder het prikkeldraad door, die de erfafscheiding aangaf om daarna over een smal paadje te lopen..., dan zag je het grote huis. Drie jaar geleden was er al sprake van een grote verbouwing en die was goed gelukt.

In de woonkamer stond een bruine lederen bank waar Aiden de krant zat te lezen. Achter in de woonkamer domineerde een grote houten tafel waar een reusachtig obstakel op stond. Toen ik beter keek zag ik wat het was. Het waren hertengeweiën die in elkaar gevlochten waren met een grote witte kaars in het midden.

‘Schat, Donna is er.’

Aiden legde zijn krant meteen weg en keek mij blij aan. ‘Heee... die Donna,’ zei hij enthousiast. Zijn hoofd was kaal en hij had een groot en breed lichaam. Als hij vlak bij me zou staan kreeg ik nog net geen verkrampte nek van het naar boven kijken. Nou was ik ook niet zo heel groot. Ik geloof dat hij bijna de twee meter haalde. Met stampende voeten kwam hij